Diumenge 27 (B) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 10,2-16): En aquell temps, atansant-se els fariseus, li preguntaven, temptant-lo, si és lícit a un marit acomiadar la muller. (...) Jesús els digué: «(...) Des del principi de la creació els feu home i dona. Per això deixarà l'home el pare i la mare i s'unirà a la seva muller, i seran els dos en una sola carn; i així ja no són dos sinó una sola carn. Per tant, allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi» (...).

L'atenció pastoral dels divorciats tornats a casar

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, l'Evangeli ens porta a considerar la realitat dels divorciats tornats a casar com un dels grans sofriments de l'Església. La seva situació (casat-divorciat-tornat a casar) no reïx a complir la missió del matrimoni canònic: ser imatge del "matrimoni" del "Crist-Espòs" amb "l'Església-Esposa". L'esmentada situació irregular no és coherent amb la recepció del major exponent de la unió esponsalícia: el sagrament del Cos del Crist.

L'Església estima els qui es troben en aquesta situació. Les parròquies han de fer tot el possible per tal que ells se sentin estimats, acceptats, malgrat que no puguin rebre l'absolució ni l'Eucaristia. Fins i tot, sens la recepció corporal del sagrament també poden viure plenament a l'Església i poder romandre espiritualment units al Crist en el seu cos.

—Els divorciats tornats a casar poden veure en llur sofriment un do per a l'Església, perquè serveix a tots també per a defensar l'estabilitat del matrimoni. Aquest patiment és també un sofrir de la comunitat de l'Església pels grans valors de la nostra fe.

Unions entre persones del mateix sexe

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, més que mai, sostenim que no es pot igualar allò que és divers; en una convivència social és necessària l'acceptació de les diferències. No es tracta d'una qüestió de mera terminologia. L'essència de l'ésser humà tendeix a la unió de l'home i de la dona com a recíproca realització, atenció i cura, i com el camí natural per a la procreació. Això confereix al matrimoni transcendència social i caràcter públic.

No és el mateix el matrimoni (conformat per home i dona) que la unió de dues persones del mateix sexe.

Distingir no és discriminar, sinó respectar. Diferenciar per a discernir és valorar amb propietat, no discriminar. En un temps en què posem èmfasi en la riquesa del pluralisme i la diversitat cultural i social, resulta una contradicció minimitzar les diferències humanes fonamentals.

—No podem ensenyar a les futures generacions que és el mateix preparar-se per a desplegar un projecte de família tot assumint el compromís d'una relació estable entre home i dona que conviure amb una persona del mateix sexe.